Minu lapsepõlves oli üks oluline raamat, mida ema ja isa lugesid mulle eesti keeles ning mida ise õppisin siis samuti eesti keeles veerima.

See oli "Rongisõit".

Keegi saatis selle kodumaalt meile Rootsi, kui olin kolmene.

Nii et ma kasvasin seal kaugel koos Ellen Niiduga.

Kolm aastakümmet hiljem sündis poeg Luukas, kes oli vaid 30 minutit vana, kui võtsin ta sülle ja lugesin talle eesti keeles "rong see sõitis tsuhh-tsuhh-tsuhh..." Tahtsin, et esimene keel, mida ta kuuleb, oleks eesti keel.

Hiljem kuulsid sedasama ka minu tütred.

"Rongisõidust" sai meie perekonnas kõigi lapsepõlvi ühendav ja mällu sööbinud tüvitekst.

See õpetas ka, et ei tohi tukkuma jääda, sest siis ei jõua sa kohale.

Ellen Niidu luuletuste ja lugudega, tema loodud tegelastega, on kasvanud ja kasvavad kõik eesti lapsed. See on osa meie kasvamise ja olemise loost, meie esimeste teadmiste maailmast.

Täna on minu kaastunne Ellen Niidu lähedaste ja sõpradega, kõigi nendega, keda tema headus on puudutanud.

Aga nagu ta ise teadis ja ka kirjutas, siis "ajalikud asjad on ajalikud".

Hüvasti, Ellen Niit.